

Седемдесетте забравени години на Тир

Jeff Pippenger

2023-08-12

Седемдесетте забравени години на Тир

Всички пророци посочват края на света.

„Всеки от древните пророци говореше по-малко за своето време, отколкото за нашето, така че тяхното пророкуване е в сила за нас. „А всичко това им се случваше за примери; и се написа за поука на нас, върху които са достигнали последните времена.“ 1 Коринтяни 10:11. „На тях им се откри, че не на себе си, а на нас служеха с това, което сега ви се извести чрез онези, които ви проповядваха благовестието чрез Светия Дух, изпратен от небето; в което ангели желаят да надникнат.“ 1 Петрово 1:12....“

„Библията е натрупала и събрала заедно своите съкровища за това последно поколение. Всички великите събития и тържествени действия от историята на Стария завет са се повтаряли и се повтарят в църквата в тези последни дни.“ Избрани вести, книга 3, 338, 339.

Всички книги на Библията завършват в книгата Откровение.

„В Откровението всички книги на Библията се срещат и завършват.“ Деяния на апостолите, 585.

Последната предупредителна вест към жителите на планетата Земя е посочена в Откровение осемнадесета глава.

И след това видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от славата му. И извика мощно със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесове, и свърталище на всеки нечист дух, и клетка на всяка нечиста и омразна птица. Защото всички народи са пили от виното на яростта на нейното блудство, и земните царе са блудствали с нея, и земните търговци са се обогатили от изобилието на нейния разкош. Откровение 18:1–3.

Изразът „Вавилон великият“ представлява Римокатолическата църква, а в двадесет и трета глава на Исаия „Вавилон великият“ е представен като Тир.

Пророчество за Тир. Ридайте, тарсийски кораби, защото е разорен, тъй че няма дом, няма влизане в него; от земята Китим им се известява това. Мълчете, жители на острова, ти, когото търговците на Сидон, които преминават морето, бяха изпълнили. И по големите води семето на Сихор, жетвата на реката, беше нейният приход; и тя беше тържище на народите. Засрами се, Сидоне, защото морето проговори, крепостта на морето, казвайки: Не съм се мъчила в родилни болки, нито съм раждала, нито съм отхранвала момци, нито съм възпитавала девизи. Както при вестта за Египет, така ще бъдат люто наскърбени при вестта за Тир. Преминете в Тарсис; ридайте, жители на острова. Това ли е вашият ликуващ град, чийто произход е от древни дни? Неговите

собствени нозе ще го отнесат далеч, за да се засели като пришълец. Кой е намислил това против Тир, увенчаващия град, чиито търговци са князе, чиито трафиканти са почитаните на земята? Господ на Силите го е намислил, за да опетни гордостта на всяка слава и да доведе в презрение всички почитани на земята. Разлей се по земята си като река, дъще Тарсисова: вече няма сила. Той простря ръката Си над морето, разтърси царствата; Господ даде заповед против търговския град, да разруши крепостите му. И каза: Няма вече да ликуваш, потисната девице, дъще Сидонова; стани, премини в Китим; и там не ще имаш покой. Ето земята на халдейците; този народ го нямаше, докато Асириецът не я основа за ония, които обитават пустинята; те издигнаха кулите ѝ, извисяваха дворците ѝ; и той я доведе до разруха. Ридайте, тарсийски кораби, защото вашата сила е разорена. И ще стане в онзи ден, че Тир ще бъде забравен седемдесет години, според дните на един цар; след изтичането на седемдесетте години с Тир ще стане както в песента за блудницата: Вземи арфа, обиколи града, ти, забравена блуднице; свири сладко, пей много песни, за да бъдеш спомнена. И ще стане след изтичането на седемдесетте години, че Господ ще посети Тир, и тя ще се върне към своята плата и ще блудства с всички царства на света по лицето на земята. И търговията ѝ и платата ѝ ще бъдат светиня на Господа: няма да бъдат складирани, нито трупани; защото търговията ѝ ще бъде за онези, които обитават пред Господа, за да ядат до насита и за трайно облекло. Исая 23:1–18.

Сестра Уайт пише: „Всички великите събития и тържествените действия от старозаветната история са се повтаряли и се повтарят в църквата в тези последни дни.“

Исая двадесет и трета глава разглежда пророческите взаимоотношения на Организацията на обединените нации, Папството, Съединените щати и исляма. За да бъдат разпознати тези истини, определени символи в главата трябва да бъдат дефинирани чрез Вдъхновението. След като символите бъдат дефинирани, последователността на събитията е сравнително ясна. Символите в главата, които трябва да бъдат дефинирани, са:

Пророчеството за Тир, блудницата, асириецът, земята на халдейците, кули и дворци, Тарсис, семето на Сихор, земята на Китим, Сидон, градът на търговците, вестта за Египет и вестта за Тир, риданието, една дъщеря, седемдесет години, дните на един цар, забравянето и спомнянето

Думата „бреме“ в първия стих обозначава пророчество за погибел срещу царството на Тир.

Бреме: H4853 — От H5375; бreme; по-специално данък или (абстрактно) пренасяне на товар; в преносен смисъл изречение, главно предсказание за съд, особено песен; умствено, желание: — бreme, отвеждам, пророчество, X те поставят, песен, данък.

Бремето за Тир е един от многото пасажи в Библията, в които е обозначен окончателният съд над Римокатолическата църква. „Бреме“ според употребата и определението си е пророчество, и преди всичко пророчество за гибел. В Исая има единадесет „бремена“, а осем пъти думата е употребена, за да опише товар, носен на раменете. Единадесетте случая, в които думата „бреме“ е представена като пророчество за гибел, са Исая 13:1; 15:1; 17:1;

19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6 и, разбира се, глава двадесет и трета, където намираме бремето за Тир. Струва си да поставим заедно всички Исайеви пророчества за гибел, за да преценим коя сила е представена в последните дни. Единадесет пророчества за гибел е трудно да бъдат разгледани наведнъж, затова ще дам кратко определение на всяко пророчество за гибел, за да очертая контекста на двадесет и трета глава.

В тринадесета глава пророчеството за гибел срещу Вавилон е съвременният Вавилон в края на света, който е римската блудница, изобразена също и в седемнадесета глава на книгата Откровение.

И дойде един от седемте ангели, които имаха седемте чаши, и говори с мене, като каза: Ела тук; ще ти покажа съда над великата блудница, която седи на многото води; с която земните царе са блудствали, а жителите на земята са се опили от виното на нейното блудство. И той ме отнесе в духа в пустинята; и видях жена, седяща върху звяр с алени цвят, пълен с богохулни имена, който имаше седем глави и десет рога. А жената беше облечена в багреница и алено, и украсена със злато, скъпоценни камъни и бисери, като държеше в ръката си златна чаша, пълна с мерзости и нечистотата на нейното блудство; и на челото ѝ беше написано име: ТАЙНА, ВАВИЛОН ВЕЛИКИЯТ, МАЙКА НА БЛУДНИЦИТЕ И НА МЕРЗОСТИТЕ НА ЗЕМЯТА. Откровение 17:1–5.

Нужно е да направя кратко отклонение. Целта на изследването на пророчеството за Тир е в крайна сметка да съгласува пророческата история на Съединените щати с тази на Църквата на адвентистите от седмия ден. Ще покажем, че правителството на Съединените щати е единият рог на агнеподобния звяр от Откровение тринадесета глава и че протестантизмът, излязъл от Тъмните векове, е другият рог. Рогът на протестантизма се превърна в милеритския адвентизъм в момента, когато протестантите на Съединените щати отхвърлиха вестта на първия ангел. Когато установим това, ще покажем, че историята на протестантския рог и историята на републиканския рог вървят успоредно една на друга и притежават успоредни пророчески характеристики. В крайна сметка те са върху един и същ звяр, което представлява факта, че и двата рога са съвременни един на друг. Ще илюстрирам един пример за този паралел между роговете на църквата и държавата в Съединените щати. И двата по свой собствен начин „забравят“.

Исая двадесет и трета глава отбелязва пророческата точка, в която папската власт е забравена за седемдесет години, и през тези седемдесет символични години хората забравят папството и защо Тъмните векове се наричат Тъмните векове. Девизът на протестантския рог, когато се отдели от Католическата църква, беше: Библията и само Библията. Те забравиха, че Библията ни разкрива коя всъщност е папската власт. Те забравиха вестта, съхранена в свещения документ, който им беше поверен и на който изповядваха, че са защитници и първостепенни поборници.

„Онези, които се объркват в разбирането си на словото, които не успяват да видят значението на антихриста, със сигурност ще застанат на страната на антихриста. Сега не е време да се приобщаваме към света. Даниил стои в своя дял и на своето място. Пророчествата на Даниил и на Йоан трябва да бъдат разбрани. Те се тълкуват едно

друго. Те дават на света истини, които всеки би трябвало да разбира. Тези пророчества трябва да бъдат свидетелство в света. Чрез своето изпълнение в тези последни дни те сами ще се обяснят.“ Kress Collection, 105.

По същия начин републиканският рог, представляващ правителството на Съединените щати, трябваше да бъде от народа и за народа, но гражданите на Съединените щати също са забравили свещения документ, който им беше поверен. Този свещен документ е Конституцията на Съединените щати, а принципът на правителството, което беше замислено да бъде за народа, беше отделянето на църквата от държавата. Те са забравили посланието на Конституцията, която им беше поверена и на която претендираха, че са защитници.

„И нека се помни, че Рим се хвали с това, че никога не се променя. Принципите на Григорий VII и Инокентий III все още са принципите на Римокатолическата църква. И ако само имаше властта, тя би ги привела в действие със същата сила и днес, както през миналите векове. Протестантите малко съзнават какво вършат, когато предлагат да приемат помощта на Рим в делото на възвеличаването на неделята. Докато са устремени към осъществяването на своята цел, Рим се стреми да възстанови своята власт, да си възвърне изгубеното върховенство. Нека само веднъж в Съединените щати се утвърди принципът, че църквата може да използва или да контролира властта на държавата; че религиозните обреди могат да бъдат налагани чрез светски закони; накратко, че властта на църквата и държавата трябва да господства над съвестта — и триумфът на Рим в тази страна е осигурен.“

„Божие слово е отправило предупреждение за надвисващата опасност; ако то бъде пренебрегнато, протестантският свят ще узнае какви в действителност са целите на Рим едва когато ще бъде твърде късно да избегне примката. Тя мълчаливо нараства в сила. Нейните учения упражняват влиянието си в законодателните зали, в църквите и в сърцата на хората. Тя издига своите възвишени и масивни постройки, в чиито тайни недра ще бъдат повторени предишните ѝ гонения. Тайно и незабелязано тя укрепва силите си, за да осъществи собствените си цели, когато настъпи времето да нанесе удар. Всичко, което тя желае, е изгодна позиция, и такава вече ѝ се предоставя. Скоро ще видим и ще почувстваме каква е целта на римския елемент. Който повярва и се покори на Божието слово, по този начин ще навлече върху себе си укор и гонение.“ Великата борба, 581.

Ако можете да намерите някой речник, издаден преди 1950 г., и да потърсите „жена, облечена в багреница“ или някакъв вариант на този израз от Откровение седемнадесета глава, всеки един от тези речници, издадени преди 1950 г., посочва, че Римокатолическата църква е блудницата от Откровение седемнадесета глава. Съединените щати — двурогият земен звяр от Откровение тринадесета глава — забравят миналото си, било то рогът на протестантизма или рогът на републиканизма. И двете тези институции възникнаха от протеста срещу религиозната тирания на папството и политическата тирания на царете, които я поддържаха, или, както казва Библията, царете, които „блудстваха“ с нея. Преди да разгледаме Исая двадесет и трета глава, накратко ще дадем преглед на останалите десет

случая, в които Исаия посочва едно „пророчество за гибел“, защото всичките единадесет „бремена“ са именно това.

Исаия, глава тринадесета, е бремето за Вавилон в „последните дни“. Вавилон, макар в последните дни да е контролиран и направляван от Католическата църква, е съставен от три сили, които довеждат света до Армагедон в шестнадесета глава на Откровение. В пророчеството на глава тринадесета за гибел срещу съвременния Вавилон са представени три сили: Вавилон, Луцифер и Асирия, които представляват звяра (Асирия), змея (Луцифер) и лъжепророка (Вавилон). Асирия и Вавилон са двете опустошителни сили, които Бог употреби, за да накаже древния Израил; и Асирия дойде първа, като отведе северните десет племена в плен, а след това Вавилон отведе южните две племена на Юда.

Израил е разпиляна овца; лъвовете го прогониха; първо асирийският цар го погълна, а след това този Навуходоносор, вавилонският цар, строши костите му. Затова така казва Господ Саваот, Израилевият Бог: Ето, Аз ще накажа вавилонския цар и земята му, както наказвах асирийския цар. Еремия 50:17, 18.

Първо Асирия отведе северните десет племена на Израил в плен, а след това Вавилон отведе южните две племена на Юда в плен. И двата тези плена бяха изпълнение на „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. „Седемте времена“ от Левит беше първото „времево пророчество“, което Уилям Милър откри, и то показва, че когато Асирия плени северното племе, това отбелязва началото на едно разпръсване, което продължи две хиляди петстотин и двадесет години. Този период започна с техния плен през 723 г. пр. Хр. и завърши при „времето на края“ през 1798 г. Южните племена бяха отведени от Вавилон през 677 г. пр. Хр., с което започнаха „седемте времена“ над Юда, завършили в същата точка като пророчеството за 2300-те години от Даниил 8:14 — на 22 октомври 1844 г. Асирия и Вавилон изпълниха една и съща цел на наказание срещу бунта на Божия народ, но наказанието първо беше извършено от Асирия, а след това от Вавилон.

В пророческата взаимовръзка на трите сили в тринадесета глава Вавилон е образът на Асирия, защото тя дойде след нея, но извърши същото дело против Божия народ.

В петнадесета глава бремето против Моав е против протестантските църкви.

„Това описание на Моав представя църквите, които са станали като Моав. Те не са стояли на своя пост на дълга като верни стражи. Не са сътрудничили с небесните разумни същества, като са упражнявали дадената им от Бога способност да вършат Божията воля, да отблъскват силите на тъмнината и да използват всяка сила, която Бог им е дал, за да утвърждават истината и правдата в нашия свят. Те имат познание за истината, но не са прилагали онова, което знаят.“ Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1159.

Падналата протестантска църква е църквата, която продължи да ходи с Господа, когато останалата част от протестантството побягна при вестта на втория ангел. Моав е адвентизмът, падналият протестантски рог.

Седемнадесета глава е за Дамаск и той е посочен като град, който се отнема. Градът е символ на царство, а царството, което се отнема в „последните дни“, са Съединените щати.

Деветнадесета глава е пророчеството за гибел против Египет, който представлява Организацията на обединените нации и целия свят.

Следващите три пророчества за гибел в двадесет и първа глава са против страшната пустинна земя на юг, Дума и Арабия. Тези три пророчества за гибел посочват исляма, в съгласие с трите горко от Откровение 8:13.

Пророчеството за гибелта в двадесет и втора глава представя отделянето на лаодикийските адвентисти от филаделфийските адвентисти при неделния закон.

А след това в тридесета глава намираме бремето за южните зверове, което е втора илюстрация на бунта на лаодикийските адвентисти. Събирането заедно на всички бремена в Исая на практика засяга всеки пророчески действащ фактор в „последните дни“. Избирам Исая двадесет и трета глава, за да покажа, че историята на Съединените щати, като шестото царство в библейското пророчество, владее от 1798 година до неделния закон.

Понеже „всеки от древните пророци говореше по-малко за своето време, отколкото за нашето, така че техните пророчества са в сила за нас“, всяко пророческо изявление се отнася до събитията в края на света. Тази истина, съчетана с факта, че „всички книги на Библията се срещат и завършват“ в книгата Откровение, утвърждава книгата Откровение като отправна точка за съгласуване на пророческото свидетелство относно събитията в края на света.

В седемнадесетата глава на Откровение виждаме голямата блудница, която блудства със земните царе, и нейния окончателен съд.

И дойде един от седемте ангела, които държаха седемте чаши, и говори с мене, като ми каза: Ела тук; ще ти покажа съда над голямата блудница, която седи на многото води; с която земните царе блудстваха, и земните жители се опиха от виното на нейното блудство. Откровение 17:1, 2.

Пророците никога не си противоречат.

И духовете на пророците се покоряват на пророците. Защото Бог не е Бог на безредие, а на мир, както във всички църкви на светиите. 1 Коринтяни 14:32, 33.

В края на света „съдът над великата блудница, която седи върху много води“, великата блудница, „с която земните царе блудствуваха“, великата блудница, която е опоила „жители на земята“ „с виното на своето блудство“, е представена от Исая като „блудницата“, която е забравена за „дните на един цар“, или седемдесет пророчески години. Когато седемдесетте години завършат, Тир „ще блудствува с всички царства на света“. Блудницата на Исая е великата блудница на Йоан. Блудницата на Исая и блудницата на Йоан представят Римокатолическата църква, защото в Божието Слово жена е символ на църква.

Жени, покорявайте се на своите мъже, както на Господа. Защото мъжът е глава на жената, както и Христос е глава на църквата; и Той е Спасител на тялото. И тъй, както църквата се покорява на Христос, така и жените да се покоряват на своите мъже във всичко. Мъже, любете жените си, както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея; за да я освети, като я очисти с водното умиване чрез словото, за да я представи на Себе Си славна църква, без петно или бръчка, или нещо подобно, но да бъде свята и непорочна. Така са длъжни и мъжете да любят жените си, както своите тела. Който люби жена си, себе си люби. Защото никой никога не е намразил своята плът, а я храни и се грижи за нея, както и Господ за църквата; понеже сме части на Неговото тяло, от Неговата плът и от Неговите кости. „Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си; и двамата ще бъдат една плът.“ Тази тайна е велика; но аз говоря това за Христос и за църквата. И тъй, всеки един от вас да люби жена си, както себе си; а жената да почита мъжа си. Ефесяни 5:22–33.

Апостол Павел посочва, че Христовата църква е пророчески представена като жена. Следователно жената в пророчеството е църква, а Христовата църква е „свята и непорочна“. Нечестива църква е представена като нечестива жена; така Исаия посочва блудница, а Йоан — курва. Те представят папството като курва, а Божията църква е девица.

Защото ревнувам за вас с Божия ревност; понеже ви сгодих за един съпруг, за да ви представя на Христос като чиста девица. 2 Коринтяни 11:2.

Божията църква не само е представена като девица, но и е сгодена само за един съпруг. Тир и великата блудница на Йоан блудстват със земните царе. Католическата църква има връзки с няколко мъже, а не с един. Даниил ни известява, че царете са царства.

Това е сънят; и ще изкажем тълкуването му пред царя. Ти, о царю, си цар на царете; защото Небесният Бог ти е дал царство, власт, сила и слава. И където и да живеят човешките чедра, полските зверове и небесните птици Той е предал в ръката ти и те е поставил владетел над всички тях. Ти си тази златна глава. А след тебе ще се издигне друго царство, по-долно от твоето, и трето царство, медно, което ще владее над цялата земя. И четвъртото царство ще бъде силно като желязо; понеже желязото строшава и покорява всичко; и както желязото, което строшава всички тези неща, така и то ще строши и съкруши. Даниил 2:36–40.

Във втора глава на Даниил царствата на библейското пророчество са посочени и обяснени. Когато Даниил излага съня на Навуходоносор, той известява Навуходоносор, че той е златната глава. Златната глава е цар, но царят представлява царство. Римокатолическата църква е великата блудница, която блудства с всички земни царе в края на седемдесетте пророчески години. Царете са символ на мъже, а Тир е нечиста жена. Жената е църква, блудницата е нечестива църква; мъжът е цар, а царят е царство. Жената е църква, а царят е държава. Незаконната връзка между тези две същности представлява духовно блудство.

Конституцията на Съединените щати е божествен документ, който утвърждава необходимостта тези две образувания да бъдат държани отделно. Макар все още да не сме приключили с отъждествяването на Тир с Римокатолическата църква, изглежда уместно в

този момент да разгледаме друг символ в Исая двадесет и трета глава, който обяснява символиката на мъжа и жената — църквата и държавата.

Ето земята на халдейците; този народ го нямаше, докато асириецът не я основа за живеещите в пустинята; те издигнаха кулите ѝ, въздигнаха дворците ѝ; и той я докара до разорение. Исая 23:13.

В стиха асириецът основа земята на халдейците и издигна както „кули“, така и „дворци“. Асириецът е символ на Нимрод, а халдейците представляват религиозните водачи на мистериите на Вавилон. „Кула“ е символ на църква. Когато Исус изложи притчата за лозето, сестра Уайт коментира притчата по следния начин:

„В притчата стопанинът на къщата представляваше Бога, лозето — юдейския народ, а оградата — Божествения закон, който беше тяхна защита. Кулата беше символ на храма.“ Копнежът на вековете, с. 596.

Асириецът основа земята на халдейците, които издигнаха една църква (кула) и „дворец“. Един „дворец“ представлява „цар“, който от своя страна представлява царство. Царството се представя и като град.

И рекоха: Елате, да си съградим град и кула, чийто връх да стига до небето; и нека си създадем име, за да не бъдем разпръснати по лицето на цялата земя. Битие 11:4.

„Кулата“ и „дворецът“, които асириецът основа, са „градът“ и „кулата“, които Нимрод построи.

И труповете им ще лежат на улицата на великия град, който духовно се нарича Содом и Египет, гдето и нашият Господ бе разпнат. Откровение 11:8.

Вдъхновението ни известява, че „големият град“ в Откровение единадесета глава представлява царството на Франция през периода на Френската революция.

„Големият град“, по чиито улици свидетелите са убити и където лежат мъртвите им тела, е „духовно“ Египет. От всички народи, представени в библейската история, Египет най-дръзко отричаше съществуването на живия Бог и се противопоставяше на Неговите заповеди. Никой владетел не се е осмелявал на по-явен и дръзновен бунт против властта на Небето от египетския цар. Когато Мойсей му донесе вестта в името на Господа, фараонът гордо отговори: „Кой е Йехова, та да послушам гласа Му и да пусна Израил? Не познавам Йехова и освен това няма да пусна Израил.“ Изход 5:2, A.R.V. Това е атеизъм, и народът, представен от Египет, би изразил подобно отрицание на претенциите на живия Бог и би проявил същия дух на неверие и предизвикателство. „Големият град“ е също така сравнен „духовно“ със Содом. Покварата на Содом в престъпването на Божия закон се проявяваше особено в разпуснатост. И този грях също трябваше да бъде изтъкната отличителна черта на народа, който щеше да изпълни особеностите на това писание.

„Следователно, според думите на пророка, малко преди 1798 година щеше да се издигне някаква сила със сатанински произход и характер, за да воюва против Библията. И в

земята, където свидетелството на двамата Божии свидетели по такъв начин щеше да бъде заглушено, щяха да се проявят атеизмът на фараона и разпуснатостта на Содом.

„Това пророчество е получило едно най-точно и поразително изпълнение в историята на Франция. По време на Революцията, през 1793 г., „светът за пръв път чу събрание от хора, родени и възпитани в цивилизация, и присвоили си правото да управляват една от най-превъзходните европейски нации, да издигат своя обединен глас, за да отрекат най-тържествената истина, която човешката душа приема, и единодушно да се отрекат от вярата и поклонението към Божество“. — Сър Уолтър Скот, *Life of Napoleon*, vol. 1, ch. 17. „Франция е единствената нация в света, относно която е запазено достоверното свидетелство, че като нация тя е вдигнала ръката си в открит бунт против Автора на вселената. Много богохулници, много неверници е имало и все още има в Англия, Германия, Испания и другаде; но Франция стои отделно в световната история като единствената държава, която с постановление на своето Законодателно събрание е провъзгласила, че няма Бог, и чието цялото население на столицата, а и огромното мнозинство другаде, жени също както и мъже, е танцувало и пяло от радост, приемайки това известие.“ — *Blackwood's Magazine*, ноември 1870 г.“ Великата борба, 269.

„Големият град“ в Откровение 11 беше френската нация, която чрез „декрет на своето Законодателно събрание“ провъзгласи, че няма Бог. Този декрет беше израз на атеизма, представен чрез бунта на фараона. Голям град е царство, или „нация“, или „държава“. В Откровение 11 Франция се състои от два символа — Египет и Содом.

Биваме известени: „Това е атеизъм, и народът, представен чрез Египет, ще изрази подобно отрицание на претенциите на живия Бог и ще прояви подобен дух на неверие и дързък бунт. „Големият град“ също е сравнен, „духовно“, със Содом. Покварата на Содом в престъпването на Божия закон бе особено проявена в разпътство.“

Великият град, или народът на Франция, е символично представен чрез един народ (Египет) и един град (Содом). Египет „би проговорил“, а говоренето на един народ представлява държавно управление, а не църковно управление. Египет беше държавата, а Содом беше църквата — такова е представянето, което се намира в единадесета глава на Откровение.

„„Говоренето“ на нацията е действието на нейните законодателни и съдебни власти.“
Великата борба, 442.

В единадесета глава на Откровение Йоан представя събитията на Френската революция в пророческа символика. Самата Революция предостави изобилни исторически доказателства за валидността на Йоановите предсказания в тази глава. Йоан предсказа, после Френската революция изпълни предсказанието, а след това на свой ред — и предсказанието, и историческото изпълнение на предсказанието — обозначават и съпоставят събитията в края на света, когато отново една покварена държава се съчетава с една покварена църква. Разбира се, след този нечестив брак следва кървава баня. Божието царство също е велик град.

И ме отнесе в духа на една голяма и висока планина и ми показа великия град, светия Йерусалим, да слиза от небето от Бога. Откровение 21:10.

„Идването на младоженеца, представено тук, става преди брака. Бракът представлява приемането от Христос на Неговото царство. Светият град, Новият Ерусалим, който е столица и представител на царството, е наречен „невестата, жената на Агнето“. Ангелът каза на Йоан: „Ела тук, ще ти покажа невестата, жената на Агнето.“ „И отнесе ме в духа“, казва пророкът, „и ми показва онзи велик град, светия Ерусалим, който слизаше от небето, от Бога.“ Откровение 21:9, 10.“ Великата борба, 426.

Бунтът на Нимрод е представен чрез построяването от негова страна на кула и град, което е образ на съчетаването на църква и държава в края на света, защото всички пророци говореха за края на света. Бунтът на Нимрод беше също и продължение на бунта на Луцифер, чието желание беше да завладее както Божиата църква, така и Божиата държава.

Как си паднал от небето, о Луцифере, сине на зората! как си повален на земята, ти, който изтощаваше народите! Защото ти каза в сърцето си: Ще възляза на небесата, ще възвиша престола си над Божиите звезди; и ще седна на планината на събранието, в северните предели; ще възляза над височините на облаците; ще бъда подобен на Всевишния. Исаия 14:12–14.

Като Исаия разкрива тайните сърдечни желания на Луцифер да бъде „подобен на Всевишния“, той посочва, че Луцифер се стреми да седне на два ясно различни престола. Той желае да „въздигне“ своя „престол над Божиите звезди“ и „да седне още и на хълма на събранието, в северните страни“.

Престолът е символ на властта на царя — или на държавната власт — а „северните страни“ е Божиата църква.

Песен и псалом за Кореевите синове. Велик е Господ и твърде достоен за хвала в града на нашия Бог, в планината на Неговата святост. Прекрасна по положение, радост на цялата земя, е хълмът Сион, по северните страни, градът на великия Цар. Бог е познат в дворците му като прибежище. Псалом 48:1–3.

Ерусалим е „градът на великия Цар“, като по този начин обозначава политическия престол на Бога, а Ерусалим е също и „планината на Неговата святост“, „в краищата на севера“, като по този начин обозначава религиозния престол на Бога. Още от самото начало бунтът и войната на Сатана са представени в контекста на неговото желание да владее както Божиата църква, така и Божиата държава. След това Сатана поведе бунта на Нимрод, а земята, която той основа за халдейците, е представена като земя, в която Нимрод построи и кула, и град — църква и държава.

Следователно, когато блудницата на Исаия и великата блудница на Йоан блудстват със земните царе, пророчеството отбелязва, че в края на седемдесет пророчески години се установява нечестиво взаимоотношение между Римокатолическата църква и земните царе.

Пророческата линия на Исаия описва съда над блудницата Тир в двадесет и трета глава, а Йоан описва същия съд чрез символа на жена, облечена в багреница, която е отъждествена като „Вавилон великият“. Трето свидетелство за същия съд над същата блудница е следното:

„Жената (Вавилон) от Откровение 17 е описана като „облечена в багреница и червено, и украсена със злато, скъпоценни камъни и бисери, държаща в ръката си златна чаша, пълна с мерзости и нечистота: ... и на челото ѝ беше написано име: Тайна, Вавилон великият, майката на блудниците.“ Пророкът казва: „Видях жената пияна от кръвта на светиите и от кръвта на Иисусовите мъченици.“ По-нататък за Вавилон се заявява, че е „онзи велик град, който царува над земните царе.“ Откровение 17:4–6, 18. Силата, която в продължение на толкова много векове поддържаше деспотично господство над монарсите на християнския свят, е Рим.“ Великата борба, 382.

Тир е Римокатолическата църква в „последните дни“. В онова време папството ще излезе и ще запее своите съблазнителни песни пред земните царе, като така ще въведе царете в извършването на блудство, което в пророчески смисъл е съюзът между църква и държава.

И в онзи ден Тир ще бъде забравен за седемдесет години, според дните на един цар; след края на седемдесетте години Тир ще запее като блудница. Исаия 23:15.

Царят в библейското пророчество е царство, така че Тир ще бъде забравен през времето, когато едно пророческо царство управлява седемдесет години.

И ще стане в онзи ден, че Тир ще бъде забравен седемдесет години, според дните на един цар; а след края на седемдесетте години Тир ще запее като блудница. Вземи арфа, обиколи града, ти, забравена блуднице; засвири сладко, изпей много песни, за да бъдеш спомнена. И ще стане след края на седемдесетте години, че Господ ще посети Тир, и тя ще се върне към печалбата си и ще блудства с всички земни царства по лицето на земята. Исаия 23:15–17.

През дните на едно царство, което управлява в продължение на седемдесет пророчески години, Римокатолическата църква ще бъде забравена. В края на седемдесетте години папската власт ще „запее сладка песен, ще изпее много песни“. В пророчески смисъл „песен“ представлява „опитност“.

„Върху кристалното море пред престола, онова стъклено море, сякаш смесено с огън — тъй сияйно е то от Божията слава — е събрано множеството на онези, които са „победили звяра и образа му, и белега му, и числото на името му“. С Агнето на хълма Сион, „като държат Божиите арфи“, стоят онези сто четиридесет и четири хиляди, които бяха изкупени измежду човеците; и чува се като шум от много води и като глас на силен гръм „гласът на арфисти, които свирят на арфите си“. И те пеят „нова песен“ пред престола, песен, която никой не може да научи освен сто четиридесет и четирите хиляди. Това е песента на Мойсей и на Агнето — песен на избавление. Никой освен сто четиридесет и четирите хиляди не може да научи тази песен; защото тя е песента на тяхната опитност — опитност, каквато никое друго множество никога не е имало. „Това

са онези, които следват Агнето, където и да отива То.“ Те, бидейки преселени от земята измежду живите, се считат за „първите плодове за Бога и за Агнето“. Откровение 15:2, 3; 14:1-5. „Това са онези, които идат от голямата скръб“; те са преминали през време на бедствие, каквото не е имало, откакто съществува народ; те са издържали мъката на времето на Якововата скръб; те са устояли без ходатай през последното изливане на Божиите съдби. Но са били избавени, защото са „изпрали дрехите си и са ги избелили в кръвта на Агнето“. „В устата им не се намери лъжа; защото са без недостатък“ пред Бога. „Затова са пред Божия престол и Му служат ден и нощ в Неговия храм; и Седящият на престола ще се засели между тях.“ Те са видели земята опустошена от глад и мор, слънцето — овластено да изгаря хората с голяма жегата, а самите те са претърпели страдание, глад и жажда. Но „няма да огладнеят вече, нито ще ожаднеят вече; нито ще ги поразят слънцето, нито какъвто и да е пек. Защото Агнето, Кое е сред престола, ще ги пасе и ще ги води при живи водни извори; и Бог ще обърше всяка сълза от очите им“. Откровение 7:14-17. „Великата борба, 648.

„И в Неговия храм всеки възвестява Неговата слава“ (Псалм 29:9), а песента, която изкупените ще пеят — песента на тяхната опитност — ще прогласява Божиата слава: „Велики и чудни са Твоите дела, Господи Боже Всемогущи; праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на вековете. Кой не би се побоял от Тебе, Господи, и не би прославил Твоето име? защото само Ти си свят.“ Откровение 15:3, 4, R.V.” Възпитание, 308.

В края на седемдесетте пророчески години папството ще „запее сладка песен, ще изпее много песни, за да“ „бъдеш помнена“. В края на царството, което управлява седемдесет пророчески години, Римокатолическата църква ще напомни на света за преживяването от своята минала история. В тази история тя управляваше като нравствен авторитет в отношенията между нея и царете на Европа. Тази история с право е определяна като Тъмните векове, и цялата тъмнина, която по какъвто и да било начин може да бъде свързана с историята, в която папството владее над царете на Европа, може да се припише на самото основополагащо действие, породило цялата последвала тъмнина. Това действие беше съчетаването на църква и държава, съчетаването на царете на Европа и Католическата църква. В един библийски брак мъжът трябва да владее над жената, но блудството, което се извърши в тази история, беше обърнато наопаки спрямо истинския ред в отношението между мъжа и жената.

В края на седемдесет години ще настъпи голяма криза, когато царството на библийското пророчество, което управлява света през периода от време, когато папството е пророчески забравено, достигне своя завършек. Световната криза, породена от срина на това царство, отваря вратата за Католическата църква да започне да осведомява света, че за да премине през смутните времена, породени от срина на това царство, светът трябва да се подчини на нравствения авторитет на Римокатолическата църква, както е онагледено в историята на Тъмните векове.

Когато царството свърши и папството запее песента на своето минало преживяване — преживяване, което историците определят като тъмнина, — тогава как би могла тази тъмна

история изобщо да бъде вест, която папството да сподели с земните царе, и която да ги убеди да блудстват с нея? В една голяма криза защо преживяването на миналите векове, (нейната песен) нейното преживяване, преди да бъде пророчески забравена, би предоставило логиката земните царе да приемат преживяването на тъмнината като решение за своята голяма криза?

„Голяма група, дори сред онези, които не гледат с благосклонност на римокатолицизма, съзира малка опасност в неговата власт и влияние. Мнозина изтъкват, че умственият и нравственият мрак, преобладавал през Средновековието, е благоприятствал разпространението на неговите догми, суеверия и потисничество, и че по-голямата просветеност на съвременните времена, всеобщото разпространение на знанието и нарастващата търпимост по въпросите на религията изключват възраждането на нетърпимостта и тиранията. Самата мисъл, че такова състояние на нещата ще съществува в тази просветена епоха, бива осмивана. Вярно е, че велика светлина — умствена, нравствена и религиозна — озарява това поколение. В откритите страници на Божието свято Слово небесна светлина е изляна върху света. Но трябва да се помни, че колкото по-голяма е дадената светлина, толкова по-голям е мракът на онези, които я изопачават и отхвърлят.”

„Едно молитвено изследване на Библията би показало на протестантите истинския характер на папството и би ги накарало да го възненавиждат и да го отбягват; но мнозина са тъй мъдри в собствените си очи, че не чувстват нужда смирено да търсят Бога, за да бъдат въведени в истината. Макар да се гордеят със своето просвещение, те не познават нито Писанията, нито Божията сила. Те трябва да имат някакво средство за успокояване на съвестта си и търсят онова, което е най-малко духовно и унижително. Това, което желаят, е начин да забравят Бога, който да минава за начин да Го помнят. Папството е напълно пригодно да отговори на нуждите на всички тях. То е подготвено за две категории хора, които обхващат почти целия свят — онези, които биха се спасили чрез своите заслуги, и онези, които биха се спасили в греховете си. Тук се крие тайната на неговата сила.”

„Показано е, че ден на голяма умствена тъмнина е благоприятен за успеха на папството. Предстои още да се покаже, че ден на голяма умствена светлина е също тъй благоприятен за неговия успех. В миналите векове, когато хората бяха без Божието слово и без познанието на истината, очите им бяха завързани и хиляди бяха уловени в примка, без да виждат мрежата, простряна пред нозете им. В това поколение има мнозина, чиито очи се заслепяват от блясъка на човешките умувания, „наука лъжливо така наречена“; те не различават мрежата и влизат в нея тъй охотно, сякаш са със завързани очи. Бог е определил умствените способности на човека да се считат за дар от неговия Създател и да бъдат употребявани в служба на истината и правдата; но когато се подхранват гордост и честолюбие и хората възвишават собствените си теории над Божието слово, тогава разумът може да причини по-голяма вреда от невежеството. Така лъжовната наука на сегашното време, която подкопава вярата в Библията, ще се окаже тъй успешна в подготвянето на пътя за приемането на папството с неговите привлекателни форми, както задържането на знанието е било успешно в проправянето

на пътя за неговото възвеличаване през Мрачните векове.“ Великата борба, 572.

„Римокатолиците признават, че промяната на съботата е била извършена от тяхната църква, и посочват именно тази промяна като доказателство за върховния авторитет на църквата. Те заявяват, че като спазват първия ден от седмицата като събота, протестантите признават нейната власт да постановява закони в божествените неща. Римската църква не се е отказала от претенцията си за непогрешимост; и когато светът и протестантските църкви приемат един подправен ден за събота, създаден от нея, докато отхвърлят съботата на Йехова, те на практика признават тази претенция. Те могат да се позовават на авторитет в подкрепа на тази промяна, но несъстоятелността на тяхното разсъждение лесно се разпознава. Папистът е достатъчно проникателен, за да види, че протестантите мамят самите себе си, доброволно затваряйки очите си пред фактите по случая. Когато неделната институция печели благоволение, той се радва, уверен, че тя в крайна сметка ще доведе целия протестантски свят под знамето на Рим.“

„Промяната на съботата е знакът или белегът на властта на Римската църква. Онези, които, разбирайки изискванията на четвъртата заповед, избират да съблюдават лъжливата събота вместо истинската, с това отдават почит на онази власт, единствено чрез която тя е наложена. Белегът на звяра е папската събота, която е била приета от света вместо деня, определен от Бога.

„Но времето за приемане белега на звяра, както е посочено в пророчеството, още не е дошло. Времето на изпитанието още не е настъпило. Във всяка църква има истински християни, като не се изключва и римокатолическото вероизповедание. Никой не е осъден, докато не е получил светлината и не е видял задължителността на четвъртата заповед. Но когато бъде издаден указът, налагащ фалшивата събота, и когато силният вик на третия ангел предупреди хората против поклонението на звяра и на неговия образ, разграничителната линия между лъжливото и истинското ще бъде ясно начертана. Тогава онези, които продължават в престъпването, ще приемат белега на звяра на челата си или на ръцете си.“

„С бързи крачки се приближаваме към този период. Когато протестантските църкви се съюзят със светската власт, за да поддържат една лъжлива религия, на противопоставянето на която техните предци са издържали най-жестокото гонение, тогава папската събота ще бъде наложена чрез обединената власт на църквата и държавата. Ще настъпи национално отстъпление, което ще завърши единствено в национална разруха.“ Bible Training School, February 2, 1913.

Сега вече се спряхме върху пет от символите, които се стремим да установим, преди изцяло да разгледаме самата глава. В библейското пророчество един град е царство, а в Исая двадесет и трета глава има две царства, които са тясно свързани, но същевременно ясно различни. Първото е „увенчаващият град“, а другото е „търговският град“. В последните дни силата, която упражнява контрол над триединния съюз на змея, звяра и лъжепророка, е папството. То е царството, което има короната.

„С приближаването ни към последната криза е от жизненоважно значение да съществуват съгласие и единство между оръдията на Господа. Светът е изпълнен с буря, война и раздор. Но под един глава — папската власт — хората ще се обединят, за да се противопоставят на Бога в лицето на Неговите свидетели. Това единение е скрепено от великия отстъпник. Докато се стреми да обедини своите оръдия във война против истината, той ще действа, за да разделя и разпръсва нейните защитници. Ревност, зли подозрения, злословие — всичко това се подбужда от него, за да предизвика несъгласие и раздори.“ Свидетелства, том 7, с. 182.

Царството с короната е Тир, което означава „скала“. В тази глава Тир представлява папството, което действа, за да подправи Христос, защото папството е антихрист. Думата „анти“ в антихрист означава „на мястото на“. Папството се стреми да подправи Христос на всяко равнище, а името Тир означава скала, защото папството е подправка на „Скалата на вековете“.

Кой е намислил това против Тир, увенчания град, чиито търговци са князе, чиито търгаши са почетните на земята? Господ на Силите го е определил, за да омърси гордостта на всяка слава и да доведе в презрение всички почетни на земята. Премини през земята си като река, о, дъще на Тарсис; вече няма сила. Той простря ръката Си над морето, разтърси царствата; Господ издаде повеление против търговския град, за да разруши крепостите му. Исаия 23:8–11.

Възнамеряваме да покажем чрез множество свидетелства, че „разтърсването на царствата“ се извършва от Бога чрез исляма. Ислямът е силата, която разгневява народите и бива използвана, за да разтърсва народите. В този момент установяваме, че Господ е определил да доведе в презрение „всички почтени на земята“, които са „търговците“ и „прекупвачите“, чиито „крепости“ трябва да бъдат разрушени. Търговският град и градът, който увенчава с корони, „са предизвикали небесното неблагоприятие“, и Господ е намислил да разруши техните „крепости“, а това представлява икономиката. Сливът на икономиката настъпва преди неделния закон в Съединените щати, защото преди неделния закон гражданите на Съединените щати настояват да бъдат върнати „в божественото благоволение и временното благоденствие“. Техният довод е, че Божиите съдби няма да престанат, докато неделята не бъде „строго наложена“. Няколко библейски свидетелства са съгласни, че се намираме на прага на огромен срыв в икономиката на света. Този срыв настъпва преди неделния закон, точно както срывът от 1837 г. настъпи преди 22 октомври 1844 г.

„И тогава великият измамник ще убеди хората, че онези, които служат на Бога, причиняват тези злини. Групата, която е предизвикала небесното неблагоприятие, ще стовари всичките си беди върху онези, чието послушание към Божиите заповеди е постоянно изобличение за престъпниците. Ще се заявява, че хората оскърбяват Бога чрез нарушаването на неделната събота; че този грях е навлякъл бедствия, които няма да престанат, докато спазването на неделята не бъде строго наложено; и че онези, които изтъкват изискванията на четвъртата заповед, като по този начин разрушават почитта към неделята, са смутители на народа, които възпрепятстват възстановяването му в Божественото благоволение и временното благоденствие. Така обвинението, отправено

в древността срещу Божия служител, ще бъде повторено и то на също тъй добре установени основания: „И когато Ахав видя Илия, Ахав му каза: Ти ли си, който смушаваш Израила? А той отговори: Не аз смушавам Израила, а ти и бащиният ти дом, защото оставихте заповедите на Господа и тръгна след ваалимите.“ 3 Царе 18:17, 18. И както гневът на народа ще бъде разпален чрез лъжливи обвинения, така те ще следват спрямо Божиите вестители поведение, твърде сходно с онова, което отстъпилият Израил прояви към Илия.“ Великата борба, 590.

Илия, който се изправя срещу Вааловите пророци и жреците на горичката на планината Кармил, представлява неделния закон. Вестта към църквата беше: „изберете днес кому ще служите.“ Когато тази история се повтори при неделния закон, въпросът е: „кой ден ще изберете, защото денят, който избирате, показва кому служите.“ Преди планината Кармил имаше три години и половина тежка суша. Преди неделния закон има поредица от неделни закони, но те не са били „стриктно прилагани.“ Принципът, свързан с неделния закон, е, че националното отстъпление е последвано от национална разруха. Пример за това е, че Константин през 321 година издаде неделен закон и малко след това първите четири тръби от Откровение, глава осма, започнаха да довеждат Западния Рим до неговия край към 476 година. Историята на Константин е важна, защото включваше постепенно възвеличаване на неделята и едновременно с това постепенно ограничаване на съботата на седмия ден. Постепенното развитие достигна своя завършек, когато гражданите бяха принудени да спазват неделята или да бъдат преследвани за това, че пазят съботата. Това е и заключението на ескалиращото неделно законодателство в Съединените щати. Един принцип, свързан с налагането на неделното богослужение, е: „националното отстъпление е последвано от национална разруха.“ Този принцип означава, че ескалиращото прилагане на неделните закони поражда ескалация в Божиите съдби още преди действителния неделен закон от Откровение 13:11. Всяко постановление ще доведе със себе си съответстваща разруха. Съдбите, които гражданите обвиняват съботопазителите, че предизвикват, всъщност са причинени от ескалиращото налагане на неделното законодателство. Включили сме откъс от „Великата борба“, който озаглавих „Неделна прогресия.“ Бих ви препоръчал да го прочетете още веднъж. Той се намира в категорията, озаглавена „Духът на пророчеството.“

„Бог е открил какво предстои да се случи в последните дни, за да може Неговият народ да бъде подготвен да устои срещу бурята на съпротивата и гнева. Онези, които са били предупредени за събитията, стоящи пред тях, не бива да седят в спокойно очакване на идващата буря, утешавайки се, че Господ ще закриля верните Си в деня на скръбта. Ние трябва да бъдем като човеци, които очакват своя Господ — не в бездейно очакване, а в ревностен труд, с непоколебима вяра. Сега не е време да позволяваме умовете ни да бъдат погълнати от неща с второстепенно значение. Докато хората спят, Сатана дейно урежда нещата така, че Господният народ да не получи милост или правосъдие. Неделното движение сега си пробива път в тъмнина. Водачите прикриват истинския въпрос, а мнозина, които се присъединяват към това движение, сами не виждат накъде се насочва подводното течение. Неговите заявления са кротки и привидно християнски, но когато проговори, то ще разкрие духа на змея. Наш дълг е да направим всичко, което

е по силите ни, за да предотвратим заплашващата опасност. Трябва да се стремим да обезоръжим предубеждението, като се представим пред народа в правилна светлина. Трябва да поставим пред тях действителния спорен въпрос, като по този начин отправим най-действен протест срещу мерките за ограничаване на свободата на съвестта. Трябва да изследваме Писанията и да бъдем способни да дадем основание за нашата вяра. Пророкът казва: „Нечестивите ще постъпват нечестиво; и никой от нечестивите няма да разбере; а разумните ще разберат.“ Свидетелства, том 5, 452.

Трудно е да се разпознае движението за неделно законодателство, защото то си проправя път в „тъмнина“, а папството „прикрито и незабелязано“ „укрепва силите си, за да постигне собствените си цели“. Факт е, че делото за прокарване на неделно законодателство в тъмнина е централен въпрос в процеса на изпитване на сто четиридесет и четирите хиляди. „Никой от нечестивите няма да разбере“ според Даниил и сестра Уайт. „Нечестивите“ у Даниил са Матеевите „неразумни девизи“, които сестра Уайт определя като лаодикийци. Мъдрите ще разберат събитията, които сега се случват, дори ако историята около нас изглежда противоречи на Божието слово. Вярваме ли на Божието слово или на онова, което става около нас? И все пак ние предварително сме били предупредени, че краят ще бъде както в дните на Ной.

„Светът, пълен с буйства, пълен с безбожно удоволствие, спи, спи в плътска сигурност. Хората отлагат надалеч идването на Господа. Те се присмиват на предупрежденията. Надменно се изрича хвалбата: „Всичко си остава така, както е било от началото.“ „Утрешният ден ще бъде като днешния, и дори много по-изобилен.“ 2 Peter 3:4; Isaiah 56:12. Ние ще се отдадем още по-дълбоко на любене на удоволствията. Но Христос казва: „Ето, ида като крадец.“ Revelation 16:15. Точно във времето, когато светът с подигравка пита: „Къде е обещанието за Неговото пришествие?“, знаменията се изпълняват. Докато викат: „Мир и безопасност“, идва внезапна погибел. Когато присмивателят, отхвърлителят на истината, е станал самонадеян; когато обичайният ход на работа в различните печалбарски занятия се извършва без оглед на принципа; когато учащият усърдно търси познание за всичко друго, освен за своята Библия, Христос идва като крадец.“

„Всичко в света е в смут. Знаците на времето са зловещи. Идните събития хвърлят сенките си отпреди. Божият Дух се оттегля от земята и бедствие след бедствие идва по море и по суша. Има бури, земетресения, пожари, наводнения, убийства от всякаква степен. Кой може да разчете бъдещето? Къде е сигурността? Няма увереност в нищо човешко или земно. Бързо хората застават под знамето, което са избрали. Неспokoйно чакат и наблюдават движенията на своите водачи. Има и такива, които чакат, наблюдават и работят за явяването на нашия Господ. Друга група се строява под предводителството на първия велик отстъпник. Малцина вярват с цялото си сърце и душа, че имаме ад, който да избегнем, и небе, което да спечелим.

„Кризата постепенно се прокрадва върху нас. Слънцето свети на небесата, следвайки обичайния си кръг, и небесата все още възвестяват Божията слава. Хората още ядат и пият, сядат и строят, женят се и се омъжват. Търговците още купуват и продават. Хората

се блъскат един о друг, стремейки се към най-високото място. Любителите на удоволствията все още се стичат към театри, конни надбягвания, хазартни домове. Навсякъде цари най-голяма възбуда, но часът на благодатното изпитание бързо се затваря и всеки случай е на път да бъде решен за вечността. Сатана вижда, че времето му е кратко. Той е привел в действие всичките си средства, за да бъдат хората измамани, заблудени, заети и омаяни, докато денят на благодатното изпитание не приключи и вратата на милостта не се затвори завинаги.

„Тържествено към нас, през вековете, достигат предупредителните думи на нашия Господ от Елеонския хълм: „Но внимавайте за себе си, да не би сърцата ви някога да натегнат от преяждане и пианство, и житейски грижи, и оня ден да ви постигне внезапно.“ „Затова бдете и се молете всякога, за да се удостоите да избегнете всичко това, което има да стане, и да устоите пред Човешкия Син.““ Копнежът на вековете, 635, 636.

В двадесет и трета глава на Исая Сидон е Съединените щати, а Тир е папството. Тир и Сидон бяха древни едновременни финикийски градове, разположени по средиземноморския бряг. Те бяха известни със своята морска търговия, богатство и влияние в древния свят. В този откъс Сидон и неговите „търговци“ възстановяваха Тарсис. Търговците на Сидон търгуваха със „семето на Сихор“, което е „жетвата на една река“ и е плодът „на реката“, и то е „нейният приход“, защото тя е „пазарът на народите“. Всички пророци говорят за края на света, така че кой е пазарът на народите в края на света? Това са САЩ.

Сихор е река в Египет (вероятно делтата на Нил) и се използва, за да представя богатството на света, защото Египет е светът. „Девствената дъщеря“ на Сидон представлява последното поколение на Съединените щати, и тя е угнетявана от военното положение, което съпровожда неделния закон, и от националната разруха, която непосредствено следва. Тези девиси на Сидон са избличени чрез въпроса относно Тир, който казва: „Това ли е вашият ликуващ град“ (царство), на който Съединените щати се радваха? „Това ли е царството, „чиято древност е от древни дни“, когато според пасажа то е било основано от Нимрод, веднага след потопа?

Бог е определил и „замислил“ да накаже „Тир, града, който увенчава“. Наказанието на папството включва срив на финансовата структура на света, защото „Господ е дал“ „заповед против“ „Сидон“ — „търговския град“ (Съединените щати). Неговата заповед „да разруши крепостите“, или икономиката на Съединените щати, е съботната заповед, защото след националното отстъпление идва националната гибел.

Наказанието на папството започва с икономическия срив на целия свят в отговор на разрушаването на икономиката на Съединените щати. Сидон има „дом“, свързан с неговата икономика, като по този начин представлява финансова структура, която е разрушена, защото вече не може да се влиза в нея. Никакви повече вложения или печалби от този „дом“, защото той е разрушен. Разрушението настъпва при неделния закон, макар че още преди неделния закон вече има нарастващи съдби. Когато сригът настъпи, папството, САЩ с техните търговски князе и почтени търговци, и корабите на Тарсис ще започнат да „вият“.

Местоположението на „Таршиш“ в този пасаж се свързва с богатство в древността, а таршишките кораби в Библията са върховният символ на икономическа мощ.

Защото царските кораби отиваха в Тарсис с Хирамовите слуги; веднъж на всеки три години пристигаха тарсийските кораби, като докарваха злато, сребро, слонова кост, маймуни и пауни. И цар Соломон надмина всички земни царе по богатство и мъдрост. 2 Летописи 9:21, 22.

Корабите представляват икономическа сила, а Тарсис е водещият икономически кораб в библейското пророчество. На последното поколение на Тарсис, представено от „дъщерята“ на Тарсис, е казано да „премине през земята си като река“, и това, което тя открива, е, че земята ѝ „няма вече сила“ и вече не може да „тържествува“ заради царството на Тир. Силата, която са търсели, е била предишната икономическа мощ на Сидон, но тя е изчезнала, защото морето бе проговорило, „казвайки: Не се мъча в раждане, нито раждам деца; нито отхранвам младежи, нито възпитавам девизи“, като по този начин се посочва последното поколение на морето, тоест народите на света, които оплакват разрушаването на световната икономика и в този момент народите на света се пробуждат за реалността, че са последното поколение в историята на земята и че е твърде късно да се подготвят за вечен живот.

„Парите скоро ще се обезценят твърде внезапно, когато действителността на вечните сцени се открие пред сетивата на човека.“ Евангелизъм, 62.

Има два „известия“ или вести, които причиняват болка на всички в този пасаж. Първото „известие“ се отнася до Египет, а второто „известие“ е Тир. Вестта за Египет е в минало време, защото Исая казва: „както при вестта за Египет“, като по този начин показва, че Бог е извършил нещо с Египет преди разрушаването на Сидон от Него (САЩ.) Това, което Бог извърши с Египет, също така представлява „вестта“ за Египет, а именно, че Той унищожи Египет във връзка с първия път, когато Бог влезе в завет с един избран народ. Двете вести са една и съща „вест“. Вестта за Египет е началото, а вестта за Тир е краят. Алфа и Омега е илюстрирал завета със сто четиридесет и четирите хиляди в последните дни чрез началната история на този предмет. „Вестта“ относно Египет е избавлението при Червено море, когато фараонът и войската му бяха унищожени, което е предобраз на окончателното избавление на Божия народ, както е представено от „вестта“, която е „пророчеството против Тир“.

Силата, представена в Библията, която унищожава тарсисските кораби, е ислямът. Въпросът за исляма ще бъде разгледан по-късно, затова ще се спрем на тази тема по-подробно на по-късен етап. Той е представен в пасажа като „Хитим“ — древно название за Кипър, и пасажът казва, че унищожението на Сидон и Тир е известно от „Хитим“. Символът на исляма включва и една твърде конкретна илюстрация на унищожението на Съединените щати в библейското пророчество.

Важно е да се проследяват дните и годините, посочени в книгата на Исая, защото те често определят пророческото време на следващия откъс. Исая двадесет и трета глава следва „бремето“ за долината на видението в двадесет и втора глава, която е предшествана от

двадесет и първа глава, съдържаща три „бремена“, и и трите посочват исляма. Преди тази глава, в първи стих на двадесета глава, е представена обстановката на пророческата история, в която следващите пророчества за погибел са обозначени в следващите глави.

В годината, когато Тартан дойде в Азот (когато Саргон, асирийският цар, го изпрати), и воюва против Азот, и го превзе. Исаия 20:1.

Думата „Тартан“ може да е лично име, но най-вероятно е титла на военачалник. Тартан дойде в Азот, град в Египет, и го превзе в онзи исторически период, когато асирийците постепенно поемаха властта над света. Асирия бе прообраз на Вавилон. И Асирия, и Вавилон бяха царства, дошли от север, царства, определени като „лъвове“, които „разпръснаха“ Божиите овце, и и двете получават едно и също наказание. Асирия беше първа; Вавилон беше последен.

Израил е разпръснатата овца; лъвовете го прогониха: първо асирийският цар го погълна, а накрая този Навуходоносор, вавилонският цар, строши костите му. Затова така казва Господ на Силите, Израилевият Бог: Ето, аз ще накажа вавилонския цар и земята му, както наказах асирийския цар. Еремия 50:17, 18.

Пророчески и двамата са „надменният асириец“.

„Когато Сенахирим, надменният асириец, укори и похули Бога и заплаши Израил с унищожение, „стана тъй, че през онази нощ ангел Господен излезе и порази в стана на асирийците сто осемдесет и пет хиляди“. Бяха „изтребени всички силни и храбри мъже, вождове и началници“ от войската на Сенахирим. „Така той се върна посрамен в своята земя.“ [4 Царе 19:35; 2 Летописи 32:21.]“ Великата борба, 512.

Годината, в която „Тартан дойде в Азот“ и „го превзе“, представлява постепенното завладяване на света от папската власт, както е илюстрирано в последните шест стиха на Данииел единадесета глава. Историята на кризата около неделния закон, която е „последните дни“ на следствения съд и която води непосредствено към изпълнителния съд (седемте последни язви), е историческата обстановка, представена от „годината“, в която Тартан дойде в Азот. След като е установен контекстът на тази история, Исаия дава три пророчества за погибел относно исляма, едно относно лаодикийския адвентизъм, а след това и бремето за Тир. Двадесет и четвърта глава е един от класическите примери за седемте последни язви, следвана от двадесет и пета глава, която представя окончателното избавление на Божия народ, където откриваме Божия народ да изрича едно от най-известните изявления по време на великия скръбен час.

И ще се каже в онзи ден: Ето, този е нашият Бог; чакахме Го, и Той ще ни спаси; този е Господ; чакахме Го, ще се възрадваме и развеселим в Неговото спасение. Исаия 25:9.

Сто четиридесет и четирите хиляди са мъдрите девиси, които чакаха своя Господ да дойде на сватбата, макар Той да се забави, в съгласие с притчата за десетте девиси. Те не са лаодикийци, а филаделфийци. Дотук тази статия изграждаше контекста.

През 1798 г. Наполеон плени папата, нанасяйки пророческата смъртоносна рана, която се изцелява в края на света според Откровение тринадесета глава. В този момент Съединените щати заеха своето място като шестото царство в библейското пророчество според Даниил две, седем, осем и единадесет и Откровение дванадесет, тринадесет, шестнадесет, седемнадесет и осемнадесет. Оттогава насетне както републиканският рог на Съединените щати, така и протестантският рог (Адвентизмът) са забравили коя е папската власт. 1798 г. е първата година, в която народите от останалия свят признаха Съединените щати като суверенна нация, и това е също годината, в която в историята дойде вестта на първия ангел.

„Девизът“ на един протестант по онова време беше: „Библията и само Библията.“

Протестантите се определят като защитници единствено на Библията, и когато адвентизмът прие тяхната мантия с идването на втория ангел, той възприе този „девиз“, а след това бе наречен „народът на книгата“. Чрез служението на Уилям Милър им бе даден набор от правила, които, ако бъдат правилно прилагани, биха отворили Библията за умовете на всички, които желаят да чуят. Правилата на Милър за пророческо тълкуване са това, което, според вдъхновението, трябва да изучаваме, ако искаме да дадем вестта на третия ангел.

„Христос каза: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека вземе кръста си и нека Ме следва.“ И още каза: „Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнина.“ Светлината на истината излиза като горящ светилник и онези, които обичат светлината, няма да ходят в тъмнина. Те ще изследват Писанията, за да знаят с пълна увереност, че слушат гласа на истинския Пастир, а не гласа на чуждия.“

„Онези, които са ангажирани с прогласяването на вестта на третия ангел, изследват Писанията по същия план, който възприе отец Милър. В малката книга, озаглавена „Възгледи върху пророчествата и пророческата хронология“, отец Милър дава следните прости, но разумни и важни правила за изучаване и тълкуване на Библията:“

„1. Всяка дума трябва да има надлежното си значение по отношение на предмета, представен в Библията; 2. Цялото Писание е необходимо и може да бъде разбрано чрез прилежно прилагане и изучаване; 3. Нищо, разкрито в Писанието, не може или няма да бъде скрито от онези, които просят с вяра, без да се съмняват; 4. За да се разбере учението, съберете всички писания по въпроса, който желаете да познаете, после нека всяка дума има надлежното си влияние; и ако можете да изградите своето разбиране без противоречие, не можете да бъдете в заблуда; 5. Писанието трябва само да бъде свой тълкувател, понеже само по себе си е правило. Ако разчитам на учител да ми го тълкува и той започне да гадае значението му или пожелае то да бъде такова поради своето сектантско верую, или за да бъде смятан за мъдър, тогава неговото гадаене, желание, верую или мъдрост са моето правило, а не Библията.“

„Горното е част от тези правила; и в нашето изучаване на Библията всички ние ще постъпим добре, ако се вслушаме в изложените принципи.“

„Истинската вяра е основана върху Писанията; но Сатана използва толкова много средства, за да изопачава Писанията и да въвежда заблуда, че е нужна голяма предпазливост, ако някой желае да знае какво те действително учат. Една от големите

измами на нашето време е да се отдава прекомерно значение на чувствата и да се претендира за искреност, докато се пренебрегват ясните изявления на Божието слово, понеже това слово не съвпада с чувствата. Мнозина нямат друга основа за вярата си освен емоцията. Тяхната религия се състои във възбуда; когато тя престане, вярата им изчезва. Чувството може да е плява, но Божието слово е житото. И „какво“, казва пророкът, „е плявата спрямо житото?““

„Никой няма да бъде осъден за това, че не е послушал светлина и познание, които никога не е имал и не е могъл да придобие. Но мнозина отказват да се покорят на истината, която им се представя чрез Христовите посланици, защото желаят да се съобразяват с мерилото на света; и истината, достигнала до разума им, светлината, огряла душата, ще ги осъди в Съда. В тези последни дни ние имаме натрупаната светлина, която е сияела през всички векове, и съответно ще бъдем държани отговорни. Пътят на святостта не е на едно равнище със света; той е въздигнат път. Ако ходим по този път, ако тичаме по пътя на Господните заповеди, ще открием, че „пътят на праведните е като виделината на разсъмването, която свети все повече и повече до настъпването на пълния ден“.“ Review and Herald, 25 ноември 1884 г.

Можете да прочетете по-подробно за правилата на Уилям Милър в статията, озаглавена „Уилям Милър“, в категорията „Пророчески ключове“.

В „нашето изследване на Библията всички ние ще сторим добре да се вслушаме в принципите, изложени“ в правилата на „Отец Милър“ за пророческо тълкуване. На рога на протестантизма бе даден свещеният документ, който наричаме Библията, и му бе възложена също отговорността да защитава и насърчава принципите, съдържащи се в него; а на протестантския рог бе даден и набор от правила, за да разпределя правилно значението и намерението на свещените документи.

Рогът на републиканизма получи свещен документ, който наричаме Конституцията, и също така му бе възложена отговорността да защитава и утвърждава принципите, съдържащи се в нея. На републиканския рог бе даден и набор от правила, чрез които правилно да се разграничава значението и намерението на свещения документ. Правилата, дадени за правилното тълкуване на Конституцията, са Билът за правата, и той закрепва най-важната цел на Конституцията в първите разпоредби на Била за правата. Първата поправка, изброена в Била за правата, е свободата на религията, изразяването, словото и печата.

„Конгресът не трябва да приема никакъв закон относно установяването на религия или забраняващ свободното ѝ изповядване; или ограничаващ свободата на словото или на печата; или правото на народа мирно да се събира и да отправя до Правителството петиции за удовлетворяване на жалби.“ Конституция на САЩ, Поправка I

Неделният закон е открита атака срещу първия член на Конституцията, който гарантира свобода на религията — свобода, която бива премахната с неделния закон, като по този начин се отбелязва край на Конституцията, край на Съединените щати като шестото царство в библейското пророчество и началото на преследването срещу онези, които тогава прогласяват в силен вик вестта на третия ангел. Онези, които прогласяват силния вик на

третия ангел и протестира срещу унищожаването на Първата поправка и на Конституцията, биват преследвани от онези, които е трябвало да отстояват и прилагат свещените правила, защитаващи свещения документ, който са били поставени да защитават. Това е илюстрация за разбирането и прилагането на паралелните истории на двата рога на агнеподобния земен звяр. Бащите-основатели на Конституцията съответстват на баща Милър. Терминът „баща“, употребен за Милър, се използва, за да обозначи водач, а не папски свещеник. Библията забранява да се наричат хора „баща“, когато те претендират да бъдат духовни водачи. Милеритите са наречени на името на своя баща, както често се случва. Да се пропусне това разграничение означава да се пропусне част от значението на Илиевата вест, когато тя обръща сърцата на бащите към децата и обратно.

Съединените щати в Исаия двадесет и трета глава са шестото царство на библейското пророчество и остават такова, докато не преобърнат своята Конституция при бързо приближаващия се неделен закон. Шестото царство управлява в продължение на седемдесет пророчески години, които са дните на един цар. Царството (цар е царство), което управляваше седемдесет години, беше Вавилон. През тези седемдесет години рогът на държавата беше управлението на Вавилон, а рогът на църквата бяха халдейците. Даниил, Седрах, Мисах и Авденаго представляват сто четиридесет и четирите хиляди. И двата рога и Божият народ са представени в свидетелството на Даниил. Седемдесетте години на плен във Вавилон бяха дните на един цар, които Исаия използва, за да посочи, че пророческата история на Съединените щати и историята на адвентизма обхващат периода от 1798 година до неделния закон.

Установяването, че линията на пророческата история и за двата рога на Съединените щати ни позволява да разгледаме края и началото, като чрез двамата свидетели-рога да определим характеристиката на другия рог. В края на краищата роговете бяха еднакви. В Даниил имаше рога — някои пречупени, а от пречупения рог израстваха рога. Някои рога в Даниил не бяха еднакви по големина помежду си, като единият се издигаше по-късно от другия. Не така обаче е с двата рога на Съединените щати. Тези два рога си съответстват през една и съща история и пораждат едни и същи ориентири, макар и да се различават един от друг по отношение на своето предназначение. В самата история има и уговорки, които също е важно да бъдат разбрани.

В началото на адвентизма настъпи промяна от пророческата история, представена от църквата във Филадельфия, към църквата в Лаодикия. Следователно в края трябва да настъпи промяна от пророческата история на Лаодикия. Откровението на Исус Христос включва светлината на това разбиране и то е част от онова, което се разпечатва в това време.

И „след края на седемдесет години“ папата ще „пее“, а „забравената“ „блудница“ ще бъде споменена. Тя е „споменена“ при неделния закон, където въпросът е между поклонението на слънцето или поклонението на деня, който Божият закон заповяда на човечеството да „помни“.

В тази статия установихме, че историята на седемдесетгодишното владичество на Вавилон предобразява историята на Съединените щати от 1798 година до неделния закон. В предишна статия, а и често в „Таблиците на Авакум“, установяваме, че пленничеството в Египет и избавлението от него също предобразяват историята на Съединените щати и Божия народ. Тези четири истории — на Вавилон, Египет, адвентизма и Съединените щати — не са единствените линии, които могат да бъдат приложени към тези линии, но когато приложим правилото за първото споменаване към тези четири линии — това е абсолютно поразително. Ще завърша тази статия с една проста и частична илюстрация на това, което имам предвид и което възнамерявам да продължа, когато по-нататък разгледаме историята на Исаия двадесет и трета глава.

Историята на Вавилон има обърнат цар в началото и нечестив цар в края. Няма значение дали би бил Байдън или Тръмп, защото книгата на Даниил учи, че Бог е Този, Който поставя владетели и ги сваля. Това, в което може да има сигурност относно който и да е водач — демократ или републиканец — по времето на неделния закон, е, че той е нечестив водач. Навуходоносор беше Вавилон; той беше тиранинът на Вавилон, готов да хвърли трима добри мъже в огъня. Но в крайна сметка той бе обърнат към Бога на Даниил. Не така бе с последния водач, Валтасар. Той беше нечестив цар. Съединените щати в пророчеството започват като агне — символ на Христос и Неговата жертва за човечеството. В края Съединените щати ще проговорят като змей. Промяната от Христос към Сатана в тази историческа линия е представена чрез разликата между Навуходоносор и Валтасар.

„На Валтасар бяха дадени много възможности да познае и да върши Божията воля. Той бе видял дядо си Навуходоносор прогонен от обществото на хората. Бе видял как разумът, с който горделивият монарх се хвалеше, му бе отнет от Онзи, Който му го бе дал. Бе видял царя изгонен от царството му и направен другар на полските зверове. Но любовта на Валтасар към развлеченията и към самопрославянето заличи уроците, които той никога не би трябвало да забрави; и той извърши грехове, подобни на онези, които навлякоха явни съдби над Навуходоносор. Той пропиля възможностите, милостиво дадени му, като пренебрегна да използва възможностите, които му бяха подръка, за да се запознае с истината. „Какво трябва да направя, за да се спася?“ беше въпрос, който великият, но неразумен цар отмина с безразличие.“ Bible Echo, 25 април 1898 г.

Забележете, че нечестивият Валтасар беше безумният цар. Той претърпя същия съд като баща си Навуходоносор, защото и двата съда бяха представени като „седем времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Навуходоносор беше в полята, живеейки като звяр, в продължение на две хиляди петстотин и двадесет дни, което е седем библийски години, а съдът над неговия син Валтасар, който беше написан на стената, също представлява две хиляди петстотин и двадесет. Разликата беше, че съдът над Навуходоносор го обърна и го направи мъдър цар, докато съдът над Валтасар беше върху безумния цар.

„Над последния владетел на Вавилон, както в прообраз и над първия му, бе дошла присъдата на божествения Страж: „О, царю... на тебе се говори: царството се отне от тебе.“ Даниил 4:31.“ Пророци и царе, с. 533.

Надписът на стената за последния президент е Първата поправка, която посочва „стената“ на разделение между църква и държава, каквато последният безумен цар не разбира. „Седемте времена“ от Левит, двадесет и шеста глава, представляват „разпръсване на народа“, което се осъществява от северния цар при неделния закон. Това разпръсване е националната разруха, която следва неделния закон. Шестият народ забрави уроците на своите бащи-основатели, които съставиха Конституцията, за да предпазят не само от покварена църква, но и от тираничните европейски царе, с които покварената жена прелюбодействаше. Бащите-основатели представляват онези, които отхвърлиха папството и европейските царе, защото от собствен опит знаеха, след като бяха излезли от разпръсване от хиляда двеста и шестдесет години папска тъмнина, че защитите срещу такъв вид тирания трябва да бъдат средищният елемент на тяхната нова Конституция. Те бяха мъдри бащи, те бяха агнеподобни, но не така е с последния баща, защото той ще говори като змей. Бащите излязоха от разпръсване, а синът отново се връща в разпръсване. Тиранинът и в двата случая е първото папство и последното папство.

Символът на съда върху Навуходоносор, първия цар, и върху последния цар Валтасар, беше „седемте времена“ на разпръсването от Левит двадесет и шеста глава. Навуходоносор го преживя, а Валтасар го видя написано на стената като свой епитаф в самата нощ, когато умря. Символът на републиканския рог в началото беше неговото избавление от робството на северния цар, а символът на републиканския рог в края му е пленничеството, доведено от северния цар. Неделният закон е „самата нощ“, в която той умира като шестото царство на библейското пророчество. И в четирите илюстрации — Валтасар, Навуходоносор и началото и краят на републиканския рог — двадесет и петте двадесет от Левит двадесет и шеста глава е символът, представен в началото и в края. Това представлява подписа на Алфа и Омега.

Първото „времево пророчество“, което Уилям Милър откри, беше двадесет и петте стотин от Левит, двадесет и шеста глава. То беше първият камък в основата, която Исус положи чрез делото на Милър. То беше също и първата основополагаща истина, която Адвентизмът отстрани през 1863 година. Когато всички камъни на истината на Милър бяха положени в основата, тези истини бяха представени върху двете плочи на Авакум, които са пионерските схеми от 1843 и 1850 година. Тези две плочи представляват заветното отношение между Бога и Неговия наименуван народ, както двете плочи на Десетте заповеди представляваха завета с древния Израил.

В края на лаодикийския адвентизъм, когато той бъде изплут от устата на Господа при неделния закон, писаното на стената са онези две свещени пионерски карти. Карти, които те не са в състояние да прочетат, защото отказаха да се възползват от предупредителната вест в началото на своята история...

Финансовата криза от 1837 г. в Съединените щати беше сложно събитие, предизвикано от съчетание от икономически фактори, политики и спекулативни дейности.

Спекулативен балон: В годините, предшестващи 1837 г., се наблюдаваше спекулативен подем в земята и инвестициите, подхранван отчасти от разширяването на страната на запад. Спекулацията със земя, особено по западната граница, доведе до изкуствено завишени цени на земята и прекомерно задлъжняване.

Лесен кредит и спекулативно кредитиране: Банки и финансови институции отпуснаха големи обеми кредити и заеми, често без достатъчно обезпечение. Този лесен достъп до кредит допринесе за спекулативната треска и увеличи рисковете от финансова нестабилност.

Свърхразрастване на банките: Банките разширяваха дейността си бързо, като често емитираха повече книжни пари (банкноти), отколкото имаха метално покритие (злато и сребро), за да ги обезпечат. Тази практика, известна като „уайлдкет банкиране“, доведе до свърхизобилие от нерегулирана и ненадеждна валута в обращение.

Икономическите политики на Джаксън: Политиките на президента Андрю Джаксън изиграха роля за изострянето на кризата. През 1836 г. той издаде *Specie Circular*, който изискваше обществените земи да бъдат закупувани с твърда валута (злато и сребро), а не с хартиени пари. Това доведе до масово преобразуване на банкноти в монета, причинявайки финансово напрежение и банкови фалити.

Международни фактори: Кризата в Съединените щати бе повлияна и от международните икономически условия. Спадът в британската икономика, която беше основен търговски партньор на Съединените щати, доведе до намаляване на търсенето на американски стоки и износ. Това, от своя страна, засегна американските предприятия и допринесе за икономическите затруднения.

Паника и масово теглене на влогове от банки: През май 1837 г. поредица от финансови сътресения, включително банкови фалити и свиване на кредита, довежда до паника сред инвеститорите и вложителите. Тази паника предизвиква вълна от масово теглене на влогове от банки и тежко свиване на кредита.

Свиване на паричното предлагане: Тъй като банките фалираха и кредитът се затегна, общото парично предлагане в икономиката се сви значително. Това свиване на паричната маса изостри икономическите затруднения и задълбочи рецесията. Съчетанието от тези фактори доведе до тежък икономически спад, характеризиращ се с банкови фалити, безработица, намалени потребителски разходи и обща икономическа депресия.

„Нямаме от какво да се страхуваме за бъдещето, освен ако не забравим пътя, по който Господ ни е водил, и Неговото учение в нашата минала история.“ *Life Sketches*, 196.